

**Оганов
Костянтин
Олександрович**

Кандидат технічних наук,
академік УНГА, фахівець у сфері
технології видобування нафти

Народився 6 червня 1913 р. у м. Баку (Азербайджан).

Трудову діяльність розпочав у 1930 р. учнем слюсаря, потім працював помічником майстра, майстром із видобування нафти в Лок-Батані. Після закінчення у 1941 р. Азербайджанського нафтового інституту та одержання кваліфікації гірничого інженера Костянтин Оганов став заступником завідувача промислу. В 1942–1943 рр. перебував у відрядженні в Китаю.

У 1944 р. був направлений на роботу в Україну. Спочатку обіймав посаду завідувача Східницького промислу, згодом — керівника тресту з матеріально-технічного постачання у Бориславі. З 1948 р. очолював нафтопромисел Ізбербашу, з 1950 р. — ЦНДЛ об'єднання «Укрнафта», а з 1953 р. — лабораторію в УкрДГРІ (м. Львів).

З 1958 р. Костянтин Олександрович працював головним спеціалістом у новоствореному ДНТК Ради Міністрів УРСР, а з 1966 р. — начальником технічного відділу Управління нафтовидобувної промисловості. Він доклав багато зусиль до організації

видання журналу «Нафтова і газова промисловість», був заступником його відповідального редактора. Також долучився до створення Державного науково-дослідного і проектного інституту нафтової промисловості (м. Київ). Із 1969 р. працював завідувачем лабораторії теплових методів нафтовіддачі УкрНДІПНВ (нині — ВАТ «УкрНГ»).

У 1961 р. К. О. Оганов захистив кандидатську дисертацію.

Вчений займався дослідженням теплових методів підвищення нафтовіддачі пластів, які містять нафту малої в'язкості, на базі яких було розроблено технологію впливу на пласт парових об'ємів у поєднанні з заводненням. Пізніше її використовували на родовищах України та інших регіонів Радянського Союзу.

Спільно з Е. Б. Чекалюком розробив технологію нового способу підвищення нафтовіддачі глибинних покладів із використанням води з високими термодинамічними параметрами як розчинника нафти, яка була представлена науковій спільноті на X Світовому нафтовому конгресі. Костянтин Олександрович також був співавтором створення технології впливу на нафтові пласти методом внутрішньопластового вологого горіння, яка успішно пройшла випробування на родовищах України.

К. О. Оганов — автор понад 160 наукових праць, зокрема більше 110 друкованих робіт (серед них — чотири монографії), 14 винаходів і трьох іноземних патентів. Він був ініціатором видання та відповідальним секретарем редколегії колективних монографій «Нафта і газ України» та польсько-української «Нафтогазова промисловість Прикарпаття».

Нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ст., Грамотою Верховної Ради УРСР, вісьмома урядовими медалями. Удостоєний звань «Заслужений працівник промисловості України», «Почесний нафтовик СРСР».

Помер 5 березня 2004 р.

**Окрепкий
Роман Миколайович**

Кандидат геологічних наук,
академік УНГА, фахівець
у сфері пошуків, розвідки та
розробки нафтових і газових
родовищ

Народився 13 березня 1942 р. у м. Рогатин Івано-Франківської області.

У 1960 р. із відзнакою закінчив Дрогобицький нафтовий технікум, а в 1967 р. — Львівський політехнічний інститут (спеціальність «Геологія та розвідка нафтових і газових родовищ»).

Трудову діяльність розпочав у 1960 р. у Надвірнянській КРБ об'єднання «Укрнафта», де працював оператором з освоєння свердловин, інженером-економістом. У 1967 р. повернувся на це підприємство, був інженером із промивальних рідин, з 1970 р. — старшим інженером-геологом районної інженерно-технічної служби № 1 новоутвореного Надвірнянського УБР об'єднання «Укрнафта».

У 1980 р. Романа Миколайовича перевели працювати на посаду начальника геологічного відділу, а в 1982 р. призначили головним геологом Надвірнянського УБР. Тут він опікувався організацією та здійсненням пошуків і розвідки родовищ нафти та газу, прогнозуванням перспектив нафтогазоносності й

удосконаленням методики геологорозвідувальних робіт на Прикарпатті.

У 1987 р. став заступником генерального директора — головним геологом об'єднання «Укрнафта». Під керівництвом та за участю Романа Миколайовича були відкриті Південно-Гвіздецьке газоконденсатне, Микуличинське, Масловецьке, Східно-Решетняківське, Східно-Рогінцівське і Західно-Вільшанське нафтові родовища. Для підвищення ефективності пошуків нових покладів він запропонував об'єднати наземні геофізичні дослідження з аерокосмічними та нетрадиційними, приділяв велику увагу запровадженню заводнення нафтових пластів як за традиційною технологією, так і з використанням нестационарних та циклічних методів, а також згущення сітки експлуатаційних свердловин для розробки покладів, буріння нових свердловин на застійні зони.

Брав активну участь у розвитку науково-технічної співпраці держав-членів РЕВ у нафтогазовій галузі. Протягом 80-х рр. XX ст. Р. М. Окрепкий був керівником робочої групи геологів, які вдосконалювали методики пошуково-розвідувальних робіт для нарощування обсягів видобутку нафти і газу на суміжних з Українськими Карпатами територіях Польщі і Чехословаччини.

Після виходу на пенсію в 2003 р. працює заступником голови правління з геології у ЗАТ «Інтернафтагаз». Під його керівництвом відкрито кілька нафтових родовищ за кордоном.

У 2003 р. Роман Миколайович захистив кандидатську дисертацію «Геологічні умови формування важких високов'язких нафт і перспективи пошуків їх покладів у нафтогазоносних регіонах України».

Р. М. Окрепкий є співавтором шести монографій, має більше 20 друкованих праць. Він — заслужений працівник промисловості України, почесний розвідник надр України. Нагороджений золотим знаком Спілки геологів України.